

Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι: Μ' όλη μου τη φωνή

Αξιοσέβαστοι

απόγονοι συντρόφοι!

Καθώς θα σκάβετε

την απολιθωμένη

σημερινή κοπριά,

των ημερών μας μελετώντας τα σκότη,

μπορεί

και να ρωτήσετε

για με καμμιά φορά.

Και τότες ο σοφός σας

ίσως και να πει,

καλύπτοντας με την πολυμάθειά του

πλήθος ερωτηματικά μεγάλα,

για κάποιον, λέει, που ζούσε κάποτε

του βραστού νερού τραγουδιστή,

που τ' άβραστο νερό εχτρευότανε τα μάλα.

Βγάλ' το ποδήλατο – γυαλιά σου,

καθηγητά μου!

Μονάχος μου θα πω

και για την εποχή μου

και για τον εαυτό μου – άστα συ.

Ένας βοθροκαθαριστής

και νερουλάς μαζί 'ναι η αφεντιά μου,

που εκλήθηκα

κι επιστρατεύτηκα από την επανάσταση.

Από των αφεντάδων τους ανθώνες έφυγα

και στο μέτωπο τράβηξα.

Από την ποίηση έφυγα,

-τούτη την ακκιζόμενη κυρά-

που τον κηπάκο της φροντίζει μια χαρά,

την κορούλα,

το σπιτάκι,

τη λιμνούλα

και το χωραφάκι της, μαθές.

«Ω, μόνη μου τον κήπο μου φυτεύω τρυφερά,

ω, μόνη μου ποτίζω τις πρασιές».

Άλλος απ' το ποπιστήρι χύνει στίχους,

άλλος, χλιοπιπιλώντας τους στο στόμα,

τους μπουχτίζει,-

οι κατσαροτρίχηδες Δημητρακακέοι

κ' οι δημητρουλάκηδες Κατσαροτριχέοι,-

μήτε ο διάολος δεν τους ξεχωρίζει!

Δεν τους βάζεις στη γλυστρίδα καραντίνα,

άλλοι τους μαντολινάρουν κάτω από τους τοίχους

«Ταρα-ντίνα, ταρα-ντίνα,

τριν...»

Από τέτοια ρόδα,

μα το ναι, σπουδαία τιμή

να υψωθεί για μένα προτομή,

μέσα στις πλατείες, εκεί

όπου το χτικιό ροχάλες φτύνει,
 όπου ο κλέφτης κι ο αλήτης
 μια παρέα με τη σύφιλη έχουν γίνει.
 Αμ' κ' εγώ
 απ' την αγκιπρόπ
 έχω στυφίσει,
 αμ' κ' εγώ να γράφω
 για του λόγου σας ρομάντσες
 θα το γούσταρα λοιπόν,-
 ναι, πιο χαριτόβρυτο
 και πιο ευπλασάριστο είναι αυτό.
 Όμως εγώ δάμασα
 τον ίδιο μου εαυτό
 και πάνω στο λαιμό
 έχω πατήσει
 των ίδιων μου
 των τραγουδιών.
 Σύντροφοι απόγονοι,
 ακούστε με καλά,
 εμέ τον αγκιτάτορα
 τον αρχιφωνακλά.
 Εγώ, βουβαίνοντας
 της ποίησης τους κελαριστούς κρουνοίς,
 τα λυρικά τομίδια
 θα δρασκελήσω
 κι ως ζωντανός προς ζωντανούς
 θα σας μιλήσω.
 Θα 'ρθω κοντά σας
 στο μακρινό σας μέλλον το κομμουνιστικό,
 όχι σαν ένας
 γεσενο-παρατροβαδούρος.
 Των αιώνων τις οροσειρές
 και των ποιητών και κυβερνήσεων
 τις κεφαλές,
 ο στίχος μου θα δρασκελήσει ντούρος.
 Ο στίχος μου σ' εσάς θα φτάσει
 ως το τέρμα
 όχι όμως σαν του ερωτιδέα
 λυρική σαϊτιά,
 όχι καθώς στο νομισματολόγο φτάνει
 ένα τριμμένο κέρμα,
 όχι καθώς το φως μάς φτάνει από νεκρών άστρων ματιά.
 Ο στίχος μου
 τον όγκο των ετών
 θα σκίσει
 και θα προβάλει
 βαρύς,
 τραχύς,
 μα κι ορατός ακόμη,
 ως έφτασε μέχρι τις μέρες μας
 το υδραγωγείο που 'χαν χτίσει
 οι δούλοι κάποτε

στη Ρώμη
Στους τύμβους των βιβλίων, όπου το στίχο,
ενταφίασαν,
όταν τυχαία θα βρίσκετε γραμμών ελάσματα,
να,
τα ψαύετε με σέβας, σαν
παλιά μα τρομερά
άρματα.
Συνήθεια εγώ δεν το 'χω
τ' αυτί να κανακεύω
με λόγια κ' ήχους·
με σαχλογαργαλίσματα
δε θα το κοκκινίσω
τ' αυτάκι το παρθενικό
κάτω από τους βοστρύχους.
Εγώ, όλες τις σελίδες μου για επιθεώρηση
θα παρατάξω
και μπρος στ' αλφαδιασμένο μέτωπό τους
θα περάσω.
Οι στίχοι μου στέκουν βαρείς
σαν το μολύβι καμωμένοι,
για θάνατο έτοιμοι και για
την αθάνατη δόξα των ετών.
Τα ποιήματα στέκουν ασάλευτα,
κ' οι τίτλοι τους παραταγμένοι
κάννη την κάννη
επί σκοπόν.
Και το πιο αγαπημένο
απ' όλα τα όπλα μου
τα προτιμημένα,
το πιο ετοιμόλογο
και πιο επιθετικό,
των σαρκασμών
το ευθυβόλο υππικό,
στέκει με των ομοιοκαταλήξεών του
τ' ακόντια ζυγισμένα.
Και να, όλ' αυτά
τα πάνοπλα στρατεύματα,
που είκοσι χρόνια στη σειρά
κερδίζανε τη νίκη,
σας τα χαρίζω
ως τα φυλλάδια τα στερνά,
σας τα χαρίζω
ω προλετάριοι του πλανήτη.
Των εργατών
ο ταξικός εχθρός,
είναι δικός μου εχθρός
παλιός και μισητός.
Μας πρόσταξαν μια μέρα
να καταταχθούμε
κάτω απ' αυτή την κόκκινη παντιέρα,
χρόνια δουλειάς σκληρής

και μέρες πείνας τρομερής.
Του Μαρξ
τον κάθε τόμο
ανοίγαμε,
όπως ανοίγουμε
τις γρίλιες
του σπιτιού,
μα και χωρίς διαβάσματα
εμείς το ξεδιαλύναμε
σε ποια παράταξη να πάμε
και να καταταχθούμε πού.
Τη διαλεκτική
εμείς δε διδαχτήκαμε απ' του Έγγελου τα λόγια.
Μέσα στην μάχη την κλαγγή
στους στίχους εισορμούσε ευθύς,
όταν
κάτω απ' τις σφαίρες
οι μπουρζουάδες το 'βαζαν στα πόδια
όπως το βάζαμε στα πόδια
κάποτε
κ' εμείς.
Πίσω απ' τις μεγαλοφυΐες, χλωμή
σα χήρα απαρηγόρητη,
η δόξα ας σέρνεται,-
στίχε μου, εσύ,
σα στρατιώτης πέθανε,
σαν τόσοι αγωνιστές μας
ανώνυμοι, που πέσαν στις γραμμές μας.
Στα παλιά μου παπούτσια
τ' αγάλματα από μπρούντζο, τα βαριά,
στα παλιά μου παπούτσια
και του μαρμάρου η γαλιφιά.
Μεις με τη δόξα θα λογαριαστούμε αλλιώς,-
δικιά μας δα κι αυτή έχει λάχει-
ας γίνει για όλους μας ένα μνημείο κοινό
ο σοσιαλισμός
που εδραιώσαμε στη μάχη.
Απόγονοι,
ελέγξτε καλά τα λεξικά σας:
μες απ' τη Δήθη
θ' αναδυθούν
φάσματα λέξεις σαν αυτές:
«πορνεία»,
«φυματίωση»,
«αποκλεισμός», όχι άλλες.
Για σας
τους σβέλτους
και γερούς, για δες,
ο ποιητής
έγλειψε με τη γλώσσα των πλακάτ
τις φθισικές ροχάλες.
Όσο μακραίνει

